

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

BARTOLOMEJ

ROČNÍK IX.

ČÍSLO 6

JÚN 2001

Ked' SA SVÄTÍ
zdržiavali
pod
PÁNOVÝM
KRÍŽOM,
STRETLI
sVOJ
KRÍŽ!

SV. TERÉZIA
z LISIEUX

Socha sv. Antonka s Ježiškom
z farského kostola

Strieborné kňazské jubileum - sv. Anton Paduánsky
Návšteva v penzióne dôchodcov - Diecézne večeradlo

FARSKÁ KRONIKA OD 11. 4. 2001 DO 10. 5. 2001

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Farnosť PD - mesto:

Jozef Lisý,
Katarína Brdová,
Eva Čižmádiová,
Patrícia Mikušová,
Viktória Macková,
Ivan Sekreneš,
Adam Kotrík,
Daniel Valkovič,
Kristián – Rudolf Štefan,
Katarína Lojová,

Pavol Kyta,
Tatiana Lauková,
Alexandra Gašparová,
Alex Grondžák,
Ivana Beláňová

Farnosť Zapotôčky:

Lukáš Hrnáč,
Veronika Bielaková,
Dominik Dolný,
Andrej Maroši

Blahoželáme k prijatiu sviatosti manželstva

Jozef Lisý a Oľga Macová
Ing. Branislav Bullo a Michaela Vozíková
Vladimír Kulas a Zuzana Uričová
Branislav Šimkovič a Jana Radimáková

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zomrelými:

Mária Lišková 82 r.
Michal Repáš 68 r.
Zdenek Bezdek 52 r.
Anton Zány 84 r.
Milan Záhon 72 r.
Ladislav Červenák 67 r.

Július Čurgali 85 r.
Ján Petráš 59 r.
Ľudmila Karabínová 66 r.
Vlasta Balážová 65 r.
Anton Broniš 77 r.
Anna Pániková 68 r.

*Odpočínutie večné daj
dušiam, Pane ...*

... a Duch Boží sa vznášal nad vodami.

Gn 1, 1

A vznáša sa nad svetom dodnes. Záleží len na nás, pre aký život sa slobodne rozhodneme.

Možno to bude život pokojný, plný našich vnútorných predstáv, ktorého steny majú ružovkastý nádych a kde nás nič nevytrhne z pokojných driadot. Niekde vonku sa strhol krik a počuť volanie o pomoc. Kým však povypíname bezpečnostné zariadenia a pootvárame postupne všetky zámky na dverách, krik utíchne a my máme zas svoj pokoj. Na druhý deň píš v novinách: „Na sídlisku S, priamo pod oknami bytovky B včera vo večerných hodinách neznámy páchatel spáchal trestný čin vraždy. Po lekárskej prehliadke sa zistilo: stopy nasvedčujú tomu, že sa obeť úporne a dlho bránila, ale väčšej fyzickej sile páchatela podľahla. Poškodené hlasivky obete nasvedčujú tomu, že musela pred smrťou silno kričať...“

Ale veď mňa sa to netýka! - víri nám v hlavách. Veď nebývam na sídlisku sám! Museli to aj ostatní počuť a tak isto nič neurobili. Tak prečo by som mal mať výčitky svedomia práve ja? Každý sa môže slobodne rozhodnúť.

A Boh stvoril človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril. (Gn 1, 27) Vari všetci sme stvorení na Boží obraz? V čom sa podobáme najslobodnejšej bytosti – Tvorcovi celého sveta? Práve v schopnosti milovať a v nekonečnej slobode. Boh musel človeku veľmi dôverovať, keď ho obdaroval takou slobodou, aj napriek zlej skúsenosti so zneužitím slobody duchovných bytostí. Ako ju využil človek? Už pri prvej príležitosti zrádza Stvoriteľa. Stačí jedno pokušenie, človek skryl pýchu

do túžby po moci a slobodne sa rozhodol pre hriech. Už vtedy v ňom absentovala ľútosť a pôsobenie Ducha Svätého slobodne odmietol. Práve pre túto nelásku k Bohu prichádza trest.

Ľudskému pokoleniu sa v hriechu páči. Je to život ľahší, pohodlnejší, plný lákadiel, bez vnútorných zápasov, útrap, či odriekania. A prichádza druhý trest.

„Keď pán videl, že ľudská nerest' na zemi je veľká a že všetko zmýšľanie ich srdca je naklonené na zlé, Pán oľutoval, že stvoril človeka na zemi. Bol skormútený v srdci a povedal: „Vyničím zo zemskeho povrchu ľudí, ktorých som stvo-

ril...“ (Gn 6, 6 – 7)

Každý človek sa môže rozhodnúť, ktorou mocou sa dá ovládať. Dokonca aj posadnutému nečistým duchom, ktorého myseľ bola zatemnená, stačil záblesk Ježišovej prítomnosti. Zatúžil po vyslobodení a nastal v ňom boj. Telo i ústa ovládal démon, ale aj ten musel nakoniec uznať Božskú moc Spasiteľa. Pán vypočul aj nevyslovenú túžbu.

Bohatý mladík dostal od Ježiša ponuku: **„...Potom príď a nasleduj ma!“** (Mt 19, 21) Mladík mohol byť jedným z učeníkov, ale slobodne sa rozhodol a odišiel smutný, lebo v tej chvíli zistil, že miluje viac Božie dary, ako Darcu.

Duch Svätý ďalej vane a my sa zakrúcame do svojich „nie“ ako v zime do šálov, aby nás náhodou „neofúkol“. Vznáša sa nad vodami ako holubica, ktorú vypustil Noe. **„Ale keď holubica nenašla miesto, kde by spočinula jej noha, vrátila sa späť do korába...“** (Gn 8, 9)

Akýže to Duch Svätý? Kým nevidím, neuverím! No bodaj by si človeče videl, keď sa pohybuješ v úplnej tme. Okná zatemnené, zámky zamknuté, alarm zapnutý. Cítiš sa bezpečne? Ale to je iba sebaklam. V tme nevidno blízke nebezpečenstvo, koniec cesty nad priepasťou. Vypni alarm, odomkni zámky, otvor okenice a nechaj Svetlo vniknúť do seba. Ešte len teraz pocítiš istotu, keď uvidíš, kam kladieš nohu, kto stojí vedľa teba. Zistíš, že takto sa ľahšie žije. Boh má len jednu podmienku. Čaká na tvoj súhlas, ktorý nebude tvoju slobodu nikdy obmedzovať.

„A holubica priletela k nemu iba v podvečer a v zobáku mala čerstvú olivovú ratolesť.“ (Gn 8, 11)

NESIE BOHU NAŠE ÁNO.

Mária Melicherčíková

Ludia...!

Učiteľom, majstrom ma voláte - a nedáte sa odo mňa poučiť.

Cestou ma nazývate - a nejdete za mnou.

Svetlom ma voláte - a nehľadáte na mňa.

Životom ma nazývate - a nežijete zo mňa.

Múdrym ma voláte - a nenasledujete ma.

Mocným ma nazývate - a neprosíte ma.

Milosrdným ma voláte - a nedúfate vo mňa.

Spravodlivým ma nazývate - a nebojíte sa mňa.

Keď ma však naveky stratíte - neobviňujte po - tom mňa.

Strieborné kňazské jubileum rektora piaristov

V stredu 6. júna 2001 uplynulo 25 rokov od kňazskej vysviacky P. ThLic. Pavla Kollára SchP, rektora kostola a kolégia piaristov v Prievidzi. Pri tejto príležitosti sme ho navštívili a položili sme mu pár otázok o jeho kňazskom účinkovaní.

Páter Pavol, ako ste sa vôbec stali piaristom a čím vás oslovila táto rehoľa, ktorá, ako vieme zohrala významnú úlohu v pedagogických a náboženských dejinách Slovenska?

Do noviciátu som vstúpil v roku 1969 ako študent gymnázia, po kontakte s P. Jozefom Horvátikom vtedajším provinciálom. Páter provinciál sa snažil v dobe politického odmäku v roku 1968 a v ďalších rokoch zhromaždiť komunitu mladých mužov, ktorí túžili stať sa kňazmi práve v tejto rehoľnej rodine a postupne obnoviť tradíciu, ktorá bola v minulosti veľmi silná.

Prví piaristi prišli na dnešné územie Slovenska do Podolíncu v roku 1642, ktorý v tej dobe patrilo do Poľského kráľovstva. Prvé mesto v Uhorsku, ktoré zažilo ideu piaristov však bola Prievidza, kde prišli v roku 1666. Pred I. svetovou vojnou

z 20 existujúcich gymnázií bolo jedenásť piaristických a im vďačíme za nespočetné množstvo aj slovenskej inteligencie. Iba nedávno som pochovával pána Štefana Jurika, posledného maturanta prievidzského piaristického gymnázia z roku 1919. Rehoľné gymnázium bolo česko-slovenskou vládou poštátnené, takže činnosť sa obmedzila na pastoračiu v kostole a vyučovanie náboženstva. Po vzniku Slovenskej piaristickej provincie v roku 1931 v Prievidzi sa v noviciáte pripravovali mladí kandidáti rehoľného života pod vedením P. Jána Lendvayho – Lušnaka. Títo po svojej kňazskej vysviacke pracovali na I. Slovenskom piaristickom gymnáziu v Trenčíne v rokoch 1938 – 45, ktoré spolu s internátom – konviktom založil provinciál P. Jozef Branecský, známy historik a spisovateľ.

Viacere osobnosti, ešte dnes žijúce, boli ich odchovancami.

Ja som prijal kňazskú vysviacku po piatich rokoch štúdia na CM bohosloveckej fakulte v Bratislave v rokoch 1971 – 76. Boli to roky ťažkej „normalizácie“

Foto:

Vysviacka novokňazov

6. 6. 1976 v Bratislave

Zľava: Tomáš Galis,
Jozef Hanák,
Pavol Kollár,
Štefan Žilka

po násilnom vpáde spojeneckých vojsk do Česko - Slovenska. Aj aktivity katolíckej Cirkvi boli, pod vplyvom vtedajšej politickej situácie, utlmené na minimum a rehoľný život bol zahnaný do katakomb. Celá moja rehoľná príprava a následná práca mala tento charakter. Živo si ešte pamätám na pohreb rektora P. Jozefa Churu v Prievidzi v roku 1969.

Mal som so spolubratmi úzke kontakty, aj keď som pracoval v službách Banskobystrického biskupstva najskôr ako **kaplán v Detve** a po dvojročnej základnej službe ako **kaplán v Bojniciach** a po odchode na penziu dekana Ladislava Schrotta ma otec biskup Jozef Feranec menoval v **roku 1980 za farára v Bojniciach**.

Ako by ste charakterizovali prácu na pastoračnom poli v tomto období?

Snažil som sa nadviazať na všetko dobré, čo mi zanechal môj predchodca. Nakoľko som bol vyše roka jeho kaplánom, poznal som farnosť a jej potreby. **Zaviedol som večerné sv. omše, k prvému piatku som prešiel všetky filiálky, kde som spovedal, vyučoval náboženstvo. Každý štvrtok mali veriaci z Opatoviec nad Nitrou možnosť zúčastniť sa sv. omše v ich kaplnke. Spolu s veriacimi sme opravili bohoslužobné miesta v jednotlivých filiálkach, ako aj kostol a faru v Bojniciach, kde bol postavený nový organ. Aj týmito aktivitami sa veriaci postupne stávali sebavedomejšími a pociťovali hlbšie vedomie príslušnosti k Cirkvi.**

Pretože v Bojniciach je okresná nemocnica a mnohí pacienti túžili po sv. prijímaní a pomazaní nemocných, takmer denne som ich navštevoval. **Po revolúcii na jeseň v roku 1989 sme boli prvým nemocničným miestom, kde sa slúžila pre chorých sv. omša. K tejto pastoračii som mal vždy**

mimoriadny vzťah, lebo možným pacientom je každý z nás. Motivovali ma slová Pána Ježiša: **„Bol som chorý a navštívili ste ma ...“** Aj keď po roku 1990 prišiel som do Prievidze, ešte sedem rokov som slúžil sv. omšu v Bojníckej nemocnici každú nedeľu.

Za toto obdobie som sa ako kňaz snažil byť otvorený voči potrebám svojich farníkov, ale aj voči potrebám napr. kúpeľných hostí či niekedy celkom neznámych. Snažil som sa včítať do ich myslenia, pomôcť im a neodplasiť ich od Cirkvi.

Po „nežnej revolúcii“ sa určite zmenil aj váš život a povinnosti ...

Nepochybne. Nielen ja, ale všetci veriaci sa tešili z nadobudnutia politickej a náboženskej slobody a cirkevný život, vrátane rehoľného, sa začal v dobrom slova zmysle normalizovať. **K 1. aprílu 1990 som z vôle svojho provinciála a diecézneho biskupa nastúpil za rektora kostola a kolégia piaristov v Prievidzi. So spolubratmi sme si uvedomili, že je potrebné na stáročnú tradíciu nadviazať a obnoviť v meste charizmu našej rehole t. j. výuku k poznaniu a zbožnosti. V roku 1993 sme založili Piaristickú základnú školu Františka Hanáka, ktorú dnes navštevuje 316 žiakov a o štyri roky neskôr Piaristické gymnázium, ktoré má dnes 138 študentov. Sme povďační všetkým rodičom, ktorí nám prejavili dôveru tým, že nám, ako aj našim laickým spolupracovníkom zverili do výchovy svoje ratolesti. Z kapacitných dôvodov je nemožné, aby viac žiakov chodilo do našich škôl, ale chceme byť v tomto meste a farnosti kvasom, ktorý prispieva k obnove ducha maximálnou mierou.**

Bolo by ešte dobré spomenúť úplné začiatky vášho rozhodnutia pre kňazské

a rehol'né povolanie.

Navštevoval som strednú školu v Partizánskom. Často som sa stretával s bohoslovcami, ktorí sa počas prázdnin aktívne zúčastňovali náboženského života. Tiež som ministroval, dnes už nebohému pánu farárovi ThDr. Jozefovi Kočnerovi. Doma ma rodičia viedli k viere a najmä s mojou mamou sme každý večer počúvali vysielanie Vatikánskeho rozhlasu, čo malo vplyv na moje náboženské vzdelanie. **Ochota ohlasovať vieru ma priviedla k môjmu povolaniu, taktiež modlitba a vnútorný Boží hlas.** Veľký význam v mojom povolaní mala aj katolícka tlač napr. literatúra, ktorú v Ríme vydával Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda. **Z našej šimonovianskej farnosti pri Partizánskom za posledných 30 rokov boli vysvätení štyria kňazi, takže to naznačuje, že i ona má veľký podiel na mojom kňazstve, začo veriacim v mojej rodnej farnosti úprimne ďakujem.**

Prihlášku na CM bohosloveckú fakultu som si dal cez farský úrad, ale v škole sa predpokladalo, že pôjdem na inú vysokú školu, takže som si dal aj prihlášku na katedru publicistiky Filozofickej fakulty UK v Bratislave, kde po skúškach ma tiež prijali, no ja som bol jednoznačne rozhodnutý pre teológiu.

Nikdy som netušil, že raz budem šéfredaktorom časopisu pre teológiu a duchovný život **Duchovný pastier**, ktorý v Spolku sv. Vojtecha vychádza už 82 rokov. Túto prácu som robil po dobu päť rokov a dnes som členom redakčnej rady a redaktorom.

Páter Pavol vieme, že učíte nielen na piaristických školách.

Od jesene 1990 som vyučoval na Teologickom inštitúte CMBF v Slovenskej Lupči – na hrade cirkevné dejiny, patrológiu

a kresťanskú archeológiu a po presťahovaní do Badína už desiaty rok učím poslucháčov teológie cirkevné dejiny, ktoré prednášam aj pre budúcich učiteľov na Katedre humanistiky Prírodovedeckej fakulty Univerzity P. J. Šafárika v Rožňave. Medzitým, som, po štúdiu na Pápežskej teologickej akadémii v Krakove, získal, po obhájení dizertačnej práce, licenciát z teológie.

Podarilo sa vám veľa v kňazskej službe a vo výchove budúcich generácii, ale nie vždy je to také ľahké, ako sa zdá. Čo vám najviac pomáhalo, keď ste sa stretli s nepriazňou osudu?

Väčšinou som zažil chvíle krásne, ale to neznamená, že by som bol so sebou úplne spokojný, alebo že by som toho nemohol urobiť viac. Stretol som sa, najmä v minulosti, s častým odporom voči katolíckej Cirkvi a dnes sú ohrozenia iné, ale každé zlo, podľa sv. Pavla, **Boh dokáže premeniť v dobro, v náš prospech. Vo všetkých životných zápasoch sa snažím mať dôveru v Božiu ochranu, orodovanie Panny Márie, svojich svätých patrónov, anjela strážcu.** Čo je dôležité: **nenechať sa znechutiť nikým a ničím. Vždy mi pomáhala absolútna odovzdanosť do Božej vôle a vedomie toho, čo sa píše v evanjeliu:**

„Služobníci neužitoční sme. Urobili sme iba to, čo sme boli povinní urobiť.“

Nech je Pánu Bohu vďaka za všetko!

Páter Pavol, prajeme vám, aby vám Boh dožičil ešte dlhé roky v zdraví, aby ste mohli s láskou rozdávať deťom a študentom múdrosť, ktorou vás vo svojej milosti On obdaril.

Za rozhovor zo srdca ďakujú Mária
a Anka.

„Žijeme v duchovnom priestore Srdca Ježišovho.“ Sv. Margita Mária Alacoque veľmi chcela priviesť do neho duše a celú Cirkev.

Pierre Blachard

Panna Mária má prostredníctvom lásky Boha cestu k srdciam všetkých ľudí. Cez jej Nepoškvrnené Srdce má prístup k Božskému Srdcu, ktoré nás tak nesmierne miluje. A tak nám je cez Srdce Panny Márie zverené najväčšie tajomstvo urkrižovaného Pána Ježiša, tajomstvo kríža, Božského Srdca - tajomstvo lásky k nám, k stvoreniam. Ježiš Kristus vo svätostánku býva najopustenejším obyvateľom celej obce vo dne i v noci. Takto bolestne sa Pán Ježiš zdôveril Margite Márii v rozhovore s ňou. *„Pohliadni na to Srdce, ktoré tak veľmi milovalo ľudí, že sa vyčerpalo a strávil, aby im dokázalo lásku. Ale od väčšiny okusuje len nevďak a chlad, neúctivosť, pohrdanie, svätokrádeže. Tento nevďak ma bolí viac, než všetko, čo som vytrpel pri svojom umučení.“* Tiež jej hovorí o neúctivosti. *„Koľko ľudí vstupuje do kostola bezmyšlienkovite, akoby išli po trhovisku. Urobia pohyb, ktorý má byť poklonou, ale poklonou nie je. Sadnú si do lavice a o chvíľu hľadajú pohodlnejšiu polohu. Často sú počas celej svätej omše roztržití, myslia na prácu alebo zábavu. Nemôžu sa dočkať konca svätej omše, preto odchádzajú skôr. A koľko sa ich rozpráva, smeje, ruší ostatných ... A predsa, keby nebolo nič horšie, nebol by ani tento nevďak tak do neba volajúci.“* Kristus hovorí i o pohrdaní. Posmievať sa mu a rúhať a nešetria ani jeho Nepoškvrnenú Matku Pannu Máriu. A mnohé duše ho zrádzajú i svätokrádežným prijímaním, hovorí Pán Ježiš sv. Margite Márii Alacoque.

Mnohí ho však ani nehľadajú, pomôžme im nájsť kľúč k Ježišovmu Srdcu i k Srdcu Panny Márie. **NEBOJME SA!**

Použitá literatúra: Útecha a zmier BSJ Pripravila A.

*„Kto počúvne
môj hlas
a otvorí
dvere,
k tomu
vojdem
a budem
s ním
večerať
a on
so mnou.“
(Zj 3,20)*

Sv. Anton Paduánsky

Bol najväčší kazateľ svojich čias. **Vlastným menom Ferdinand, sa narodil okolo roku 1195 v Lisabone.** V pätnástich rokoch sa rozhodol vstúpiť do kláštora, kde ho priviedli rodičia. Najskôr bol v kláštore rehoľných kanonikov sv. Augustína v Coimbre. Tam bol v roku 1219 vysvätený za kňaza. Stále túžil po väčšej dokonalosti. Raz priviezli do kláštorného kostola pozostatky piatich františkánskych misionárov, ktorí obetovali život za vieru. Aj on zatúžil stať sa mučeníkom a vstúpiť do františkánskeho rádu. Bratia Augustiáni sa s ním lúčili s bolesťou a jeden brat poznamenal: **„No len chod', možno sa staneš svätým.“** „Áno brat,“ pokojne odpovedal Ferdinand, **„až raz počuješ, že som svätý, zaiste budeš za to chváliť Boha.“** U františkánov prijal rehoľné meno Anton. Čoskoro bol poslaný do Afriky na misie dúfajúc, že tam dosiahne mučeníctvo. Dostal však silnú horúčku, nemohol apoštolovať. Prikázali mu vrátiť sa domov, choroba ho veľmi zbedačila. Na spiatocnej ceste sa ponúkol vykonávať najpodradnejšie práce u františkánov.

Pre jeho kazateľské schopnosti ho ustanovili za učiteľa budúcich kňazov vo františkánskom ráde. **Potom mu sv. František z Assisi zveril osobne učiteľský úrad a stal sa profesorom teológie v Bologni, Padove a inde.** Neskôr znova na pokyn sv. Františka pre-

šiel severné Taliansko, južné Francúzsko ako nevidaný kazateľ (všetko prešiel bosý). Tým si vyslúžil pomenovanie **„kladivo na bludárov“**. V roku 1227 po smrti sv. Františka z Assisi ho vymenovali za provinciála sever. Talianska. Veľmi trpel pre pokročilú vodnatielku a každé slovo mu spôsobovalo ukrutné bolesti. Deň čo deň kázal a do noci spovedal. Iba silná duša dokázala ovládnuť tak trpiace a slabé telo. **Zomrel ako 36 ročný 13. júna 1231. Je pochovaný v Padove.**

Legenda hovorí, že je patrónom stratených vecí a ak prisľúbime sv. Antonovi milodar a chlieb pre chudobných, pomôže nám.

Z knihy Životopisy víťazov od K. Mečiara pripravila A.

**Nie som bojovník, čo bojoval pozemskými zbraňami,
ale „mečom Ducha, ktorým je Božie slovo“ (Ef 6, 17).
Ani moja choroba ma nedokázala poraziť.**

Sv. Terézia z Lisieux

MILÉ DETI!

**Hudba lieči.
Kto spieva,
dvakrát sa modlí.**

Počuli ste už cvrlikanie svrčka? Keď pôjdete na výlet niekde k poliam, alebo na lúku, dobre sa započúvajte. Čo asi hovoria jeden druhému? Môžete svojej fantázii dať priestor a vymýšľať príbehy lúčnych obyvatel'ov.

Takéto, alebo aj iné múdrosti nám dávajú najavo, že hudobné umenie má svoj veľký význam. Určite poznáte aj niektorých výborných, či geniálnych muzikantov, skladateľov, dokonca spevákov. Možno ste si už všimli, že hudba je veľmi rôznorodá a má nespočetné množstvo „farebných odtieňov“. Niektoré na nás pôsobia veľmi upokojujúco a vznešene, no po niektorých sa nedá v noci ani zaspáť. Keď počujeme dobrú „chytľavú“ pesničku, často si ju dokola spievame. Každý z nás má ale tú svoju „naj“ pesničku.

Podel'te sa s nami a napíšte nám názov a ak viete aspoň kúsok jej textu.

Budeme radi, ak nám napíšete, aj na čo sa najviac tešíte cez prázdniny.

Maja

Vyberáme z knihy - Deti píšu Bohu:

- Milý Bože, môj ocko je hlavička. Možno by ti vedel pomôcť. Miňo
- Milý Bože, keď si robil slnko, mesiac, hviezdy, isto si mal kopu nástrojov. Pavol
- Milý Bože, keby som ja bola Boh, mne by to tak dobre nešlo. Drž sa. Miška
- Milý Bože, je pán farár tvoj kamarát, alebo sa s ním poznáš len pracovne? Dodo
- Milý Bože, celý víkend pršalo a môj oco zúril. Povedal o tebe dačo, čo sa nesmie, ale dúfam, že ho nepotrestáš. Tvoj kamarát no radšej ti nepoviem, kto som.

Prvé sväté prijímanie

V nedeľa 6. mája sa vyzdobeným kostolom Najsvätejšej Trojice niesli slávnostné tóny a detské hlásky školského speváckeho zboru Rosnička ešte umocňovali výnimočnú atmosféru začínajúcej svätej omše. Naši tretiaci vchádzali dôstojným krokom do kostola v už tradičnom rovnakom oblečení, ktoré akoby stieralo akýkoľvek rozdiel medzi nimi. Biela - farba čistoty nebola v tej chvíli iba symbolická. Také boli i duše týchto detí po sviatosti zmierenia.

A prišiel aj najvzácnejší hosť - Pán Ježiš, s najvzácnejším darom - daroval sám seba. Bolo by zbytočné pýtať sa prvoprijímajúcich detí, či sú šťastné. V ich očiach sa zračila odpoveď šťastia.

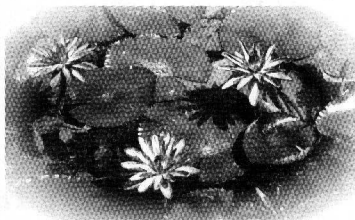
Milí tretiaci, prídu i chvíle ťažké, plné pokúšania a bojov, ale my vám prajeme, aby ste v nich obstáli na jednotku a zachovali si vo svojich srdiečkach čistotu. Proste Pána Boha o pomoc a on k vám bude stále prichádzať. Často prijímajte Pána Ježiša v Sviatosti Oltárnej, on sa stane vašim rytierskym brnením a ochráni vás od zlého.

Koncert na jazierku

Uprostred jazierka kvitnúceho leknom, niekde pri ukrytej zelenej rosničke a celej hrbke detí, presne tam daroval páter Ján Lichner všetkým mamičkám svoje pesničky.

Takto 11. mája 2001 v piaristickom kostole, ktorý túto sviatočnú premenu s radosťou prijal, oslávili mamičky svoj sviatok.

Pesničkovú radosť sme si odniesli aj domov a budem na ňu dlho spomínať.

*Mamička milá, Ty moja víla,
veľa si pre mňa urobila,
mamička moja krásna ako kvet,
že si ma zrodila na tento svet.
Ty si pre mňa všetko zlato,
prijmi odo mňa
srdiečko za to!*

Čakajú nás prijímacie pohovory

Vo 4. ročníku ZŠ sa deti stretávajú s možnosťou pokračovať v učení na našom Piaristickom gymnáziu. O výbere detí rozhodnú výsledky testov, ktoré záujemci píšú z rímskokatolíckeho náboženstva, slovenského jazyka a matematiky. Ale možnosť dostávajú aj žiaci z iných ZŠ z nášho okolia.

V tomto školskom roku sa prijímacie pohovory do osemročného gymnázia konajú 5. júna 2001.

Milí štvrtáci, nech s pomocou Pána sa vám všetky skúšky podaria zvládnuť k vašej spokojnosti.

Slniečko nakreslila Mirka Svitková

M
Á
J

P
L
N
Ý

U
D
A
L
O
S
T
Í

Dnes zišiel pápež Július II. do Sixtínskej kaplnky a odhalil fresky tak, že odslúžil omšu v slávnostnom rúchu, aké sa oblieka iba pri významných príležitostiach. Je veľmi zoslabnutý a ťažko chodí. Vraj ho drží na nohách iba silná vôľa, lebo po prežitých útrapách posledných mesiacov sa jeho zdravotný stav natoľko zhoršil, že lekári, čo ho ošetrujú, sú veľmi vylakaní. A predsa môžem napísať, že sa dlho díval na klenbu a bol s prácou spokojný, lebo sa dočkal uskutočnenia svojej myšlienky, ktorá vyprýštila z vďačnosti k strýkovi Sixtovi IV. Pápež Sixtus IV. dal postaviť túto obrovskú kaplnku, ktorá nesie jeho meno.

Dnes ráno som v Sixtínskej kaplnke videl vedľa pápeža aj Giuliana da Sangallo, Bramanteho s jeho stúpenkami, medzi ktorými bol aj Giuliano

Leno a Rafaella s krdlikom oddaných priateľov a pomocníkov. Zazrel som tam aj rímskych aristokratov,

mnoho kardinálov a známych osobností. Šuchot ich luxusných šiat bol v ostrom protiklade s postavami na klenbe, ktoré sa rodili a umierali v chudobe. V tejto súvislosti dodávam, že Július II. sa narodil v chudobnej ligúrskej rodine a už ako mladík vstúpil do chudobnej rehole sv. Františka.

O chválospevoch a „blahoželaniach“, ktorými ma dnes v Sixtínskej kaplnke priam zasypali, nebudem rozprávať. Nezaujímajú ma. Najtrvanlivejší chválospev, jediný, na ktorom si zakladám, ponechávam času. O tisíc rokov sa o tom znova pohovárime. A to sa týka aj sochy Dávida.

Teraz, keď sú už fresky hotové, nebude zbytočné poznamenať, že Sixtínska kaplnka má trinásť krát tridsaťšesť metrov. Vysoká je asi dvadsať metrov. Od mája 1508 do októbra tohto roku som v nej namaľoval takmer tristo postáv. Ak odrátam mesiace, keď som pre cesty do Bologne a pre iné prekážky nepracoval, zostáva skutočnosťou, že na maľovanie všetkých výjavov som potreboval necelé tri roky.

Tomu, kto bude čítať túto kroniku, chcem ešte pripomenúť, že v priestore medzi plošinou lešenia a klenbou som musel znášať zimu i horúčavu, keď vzduch okolo mňa páliť, alebo po vystriedaní ročného obdobia mrazil.

Úryvok z knihy „Denník blázna Michelangela“

Z a u c h o

„To zaucho si si zaslúžil!“

„Nedám sa ti viac biť!“ vzoprel sa chlapec.

A otec na neho zreval: „Ja ti ukážem, kto je tu pánom v dome!“

A praskli dvere.

Odídem, pomyslel si chlapec. Jednoducho odídem. Na nejakú loď. Alebo na diaľnicu. Do Berlína. Za hranice. Nie som predsa malý!

Otec si pomyslel: Nemal som to robiť. Ale ten jeho tón v poslednom čase! Čo si vlastne ten chlapec myslí? V hlave nemá nič, okrem futbalu a diskotéky. Aké problémy som mal ja v jeho veku? On - zdá sa - nemá vážne problémy. Vlastne všetci sú takí. V štrnástich vyzerajú na sedemnást' a devätnásťroční sú ako pätnásťroční. Tomu je na vine doba. Alebo sme my na vine?

Chlapec vo svojej izbe skrkval lístok, na ktorý napísal: „Mám toho dosť!“

Pomyslel si: Čo sa to deje s mojim otcom? Nevybuchuje tak preto, lebo je vlastne neistý? A pritom toľko vie a dokáže! Keby som ja mal jeho vedomosti, mal by so istotu! Pohrával sa s hlasitosťou svojho magnetofónu. Beat. Čo by sa stalo, pomyslel si, keby som tu odrazu nebol? On by ešte mal mamu a ona by mala jeho. Prečo som ja sám? Prečo nemám nikoho? Keď sa chcem s otcom vážne porozprávať napríklad o tom, ako bolo prv a ako je dnes,

o komunizme alebo o Bohu, vždy dostanem rovnakú odpoveď. Všetko, čo si ja alebo moji kamaráti myslíme, či vravíme, sú hlúposti. Nedá sa s ním hovoriť o týchto veciach. Niekedy sa zdá, že má obavy, aby jeho odpovede neboli nesprávne. Možno otec nemá istotu a chce to zakryť! Možno je tiež sám - tak ako ja - aj keď má mamu? Otec si pomyslel: Možno som mu predsa len krivdil. Skúsím sa s ním ešte raz v pokoji o tom porozprávať.

Syn stál hore pri okne a sledoval, ako otec v záhrade kope hriadky. Videl, ako jedným zaborením rýľu za druhým prehadzoval zem, ako si utieral pot a rukou siahla na chrbát, lebo ho bolel. A videl ako sa znovu dal do kopania.

A keď sa otec zasa raz obrátil, videl syna kopat' na druhom konci brázdy. A kopali smerom k sebe.

Keď sa na prostriedku stretli, chlapec povedal: „Nechaj to otec! Sám to urobím. Do večera som s tým hotový.“

Otec sa hlboko zohol nad rýľom. Na chlapcovom líci ešte videl stopu zaucha, ktoré mu vyťal. Bolo to naposledy, pomyslel si. Do večera sa to stratí.

Potom povedal: „Ďakujem ti, môj Veľký!“ - a dal mu ten lepší rýľ.

Z knihy „Mozaika radosti“

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY (JÚN)

Všeobecný: Aby sa každá naša činnosť začínala aj končila v Kristovi, ktorý je prítomný v Eucharistii.

Misijný: Aby katolíckym občanom vo Vietname bola zaručená väčšia možnosť spolupracovať pri rozvoji ich vlasti s kultúrnymi, vzdelávacími a sociálnymi ustanovizňami.

Úmysel KBS: Aby sme našu lásku k Bohu a blížnemu posilňovali láskou prúdiacou zo Srdca Ježišovho.

Keď ku mne zavolať, ja ho vyslyším... (Ž 91,15)

Moja matka istý čas pracovala ako tkáčka. Bola to ťažká práca. Nad hlavou mali veľkú tabuľu s nápisom: Ak sa vám nite spletú, zavolajte na majstra. Jedného dňa sa istej novej pracovníčke zmotali všetky nite. Čím väčší sa ich snažila rozmotať, týmto len viac pokazila. Nakoniec celá zúfalá, zavolala majstra. On jej povedal: Prečo ste po mňa neposlali skôr? Ona sa bránila: Robila som len to najlepšie, čo som vedela. A on jej na to odvetil: Nie to najlepšie, čo ste mohli a mali urobiť, bolo - zavolať ma!

Tá najlepšia vec, ktorú môžete dnes urobiť, je - volať k Bohu! Modlitba nemá byť vaša posledná možnosť, keď vám už nič iné nezostáva - má byť vždy prvá! Bez ohľadu nato, s čím sa budete dnes potýkať - modlite sa!

Modlite sa! Modlite sa! Boh túži byť vaším pomocníkom, ale on prichádza len a jedine na vaše pozvanie. Boh môže konať bez modlitby, ale rozhodol sa konať cez ňu!

Ktosi napísal: Človek môže odhadnúť hmotnosť sveta, spočítať hviezdy na nebi, zmerať rýchlosť svetla a určiť čas východu a západu slnka - ale nikto nedokáže zmerať silu modlitby! Je taká obrovská ako Boh - pretože On je za ňou a je taká dobrá, ako Boh - pretože On sa zaviazal odpovedať na ňu. Ježiš povedal: „**Preto vám hovorím: Verte, že všetko, o čo v modlitbe prosíte, ste už dostali, a budete to mať.**“ (Mk 11,24)

Edita Pogorielová

MODLITBA

Znova Ťa chcem chváliť, Bože môj! Vyjadrujem vďaku za milosť, ktorou si zasiahol prenasledovateľa Šavla na ceste do Damasku. Ty si ho uchvátil, aby bol celý Tvoj, až po putá väzňa, až po katov meč...

Ďakujem Ti, drahý Pane Ježišu, že si ho tak neodvolateľne uchvátil! On sám neochvejne vyznáva: „Viem, komu som uveril!“ (2 Tim 1,12)

Ďakujem Ti za všetky milosti, ktoré si vylial do tejto vyvolenej nádo-by! Horúca láska a túžba ho podnecovala, aby sa snažil získať Ti celý svet. Ďakujem Ti, Kriste, môj Spasiteľu, za Pavla - apoštola národov a za jeho horlivosť a horúcu lásku až na smrť. Udeľ i nám milosť žiť, aby sme mohli každý svedčiť svojím životom: „S Kristom som pribitý na kríž. Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus! (Gal 2, 19 - 20)

Miriam Liptovská

„Nie je dôležité to čo robíme, ale koľko lásky do svojej činnosti vložíme. Robme malé veci s veľkou láskou.“

Matka Tereza

Priznám sa, že pred viacerými rokmi som mala zmiešané pocity pri slove „penzión“. V temnej predstave ma striasalo pri myšlienke na prostredie plné zákazov, príkazov, beznádeje. Tu ma však už z vonku vítali okná plné kvetov. Pri vstupe do tohto areálu práve vrcholili oslavy nežnejšieho pohlavia - žien. Ani ďalšou návštevou pri oslave dňa matiek sa nepotvrdili moje obavy. Nádherné vyzdobená zasadačka, tiež ďalšia miestnosť s krásnou výstavou ručných prác tunajších matiek. Čakal nás pútavý program detí z Kamenca pod Vtáčnikom, spevokol žien, básne, príhovory, trochu smútku v niektorých očiach, ale radosť vyžarovala z obyvateľov na každom kroku i pri oslavách. Upracované dlane i srdcia sú tu pohládzané všestrannou starostlivosťou. Pripadalo mi to ako v úli pracovitých včiel. Organizačný výbor, kultúrna referentka, zamestnanci - všetci mali plné ruky práce i riaditeľ bol na roztrhanie.

„V našom zariadení Penzióne pre dôchodcov v Prievidzi poskytujeme sociálne i zdravotnícke služby **sto desiatim obyvateľom**, pokojne mi vysvetľuje **pán riaditeľ Ing. Ondrej Molnár** v útulnom prostredí jeho pracovne pri vzácnnej chvíľke voľna.

Z toho počtu je **sedemdesiatdva žien a tridsaťosem mužov vo veku od šesťdesiat až nad deväťdesiat rokov**. Priemerný vek je sedemdesiatpäť rokov. Stará sa o nich **dvadsaťtri zamestnancov** - upratovačky, kuchárky, sanitárky, zdravotné sestry, údržbári, vojak na polovičný úväzok, zamestnanec na dohodu i ekonomický úsek. Nemôžeme si dovoliť platiť veľa pracovných síl. Musím vyzdvihnúť **sanitárky**, ktoré sú tu najpotrebnejšie. Vytvorili sme si v penzióne oddelenie pre obyvateľov, vyžadujúcich zvýšenú sociálnu i zdravotnícku pomoc. Sanitárky sú vždy naporúdzi. Lenže, aby bolo možné vytvoriť všetko tak, ako by sme chceli a splnili požiadavky našich obyvateľov, je treba vynaložiť veľké úsilie a finančné prostriedky... **Snažíme sa tu vytvoriť skutočný domov**. Oslavujeme aj pätnáste výročie otvorenia tohto penziónu. Každý z mojich predchodcov tu zanechal svoj tvorivý podiel.“

Keď sme prechádzali domovom, v prízemí nás uviedli i do účelne upraveného bezbariérového bytu, akých je tam viac. Každé schodište je samozrejme vybavené výťahom a odpočívacím kútikom s kvetmi.

PLNOSŤ SRDCA - LÁSKA - ODPUSTENIE SA PREJAVUJE RÔZNYMI SPÔSOBI

I v tomto vychádza vedenie penziónu a riaditeľ ľudom v ústrety. Zasadačka i príľahlá priestraná chodba sa účelne využívajú aj **na slúženie svätých omší pánom dekanom Jurajom Blaškom**. Vysluhujú sa dvakrát do týždňa. Tretina obyvateľov penziónu sú praktizujúci katolíci.

ODPUSTENIE JE TOTIŽ PRE NIEKTORÝCH ŤAŽKÁ VEC

Mnohí z nich boli veriaci, ale rôzne príkoria a krivdy života im zatlačili duchovné hodnoty do úzadia. Naučili sa dívať na svet inými očami. Často žijú zo dňa na deň. Každý zo stodesať obyvateľov je iný. **Každého jedného z nich tu skutočne objíma LÁSKA**. A tá sa nachádza i v nich samotných, v ich odpustení. Možno sa občas niektorí cítia ne-

potrební a maličkí, ale v skutočnosti sú veľkí pred Stvoriteľom. Lebo bolesť, obeta, milosrdenstvo, viera, nádej, radosť, pohladenia dlaní i srdca si tu neprestajne podávajú ruky, len ich treba prijímať.

Láska, zabudli sme na teba. Ale ty na nás nezabúdaj! Máme na zemi len teba. Nenechaj nás umrieť chladom... Daj nám znamenie života! Zjav sa znenazdania, podaj nám ruku, a zachráň nás! Jackues Prévert

Pri príležitosti pätnásteho výročia založenia penziónu položila som pár otázok jeho obyvateľom.

Ako prežívate dnešný deň?

- Je to krásny dar pre nás, veľké povzbudenie. Ja to prežívam ako objatie Pána.
- Dnes prídu aj moje deti, teším sa.

Váš názor na život v penzióne?

- Ja som spokojná, rodina ma navštevuje, ale nechýba mi.
- Nás nemá nikto rád, ani naše deti nás nemajú radi...
- Znášame sa tu, spoločne sa stretávame na modlitbách.
- Ja som tiež spokojná. Sú tu ľudia, s ktorými si rozumiem, drží ma viera, s tou sa dá všetko prekonať, nemenila by som, aj keď mám dobré deti.
- Som spokojná, príbuzní sú ďaleko, navštevujú ma. Život mi napĺňajú modlitby a sväté omše. Teším sa na každý deň, akoby som prežívala denne Veľkú noc a Vzkriesenie. Ďakujem, že sa o nás starajú.
- Som tu rada. Takto dobre mi ešte nikdy nebolo a to mi nikdy nebolo zle. Deti sú zamestnané, mám ich zaopatrené, všetci si tichučko žijú.
- Ja si dávno nepamätám na pekné chvíle. Mám veľkú bolesť. Podviedli ma deti.

Váš názor na mládež?

- Celý život som pracovala s mládežou v skautingu, v pionieri, učila som deti základom lásky k prírode, chodievala som s matkou na púte. Maminka bola v treťom ráde františkánov...
- Každý posudzuje mládež zo svojho hľadiska. Je dobrá i zlá. Sú takí, ktorí by chceli byť pápežskejší než pápež. Oni nie sú na pohľad veselí, keď kričia napríklad na športovom podujatí, chcú len ukázať, že sú takí, za akých ich máme. Myslia si, že je to dobre. V podstate je mládež taká, akú sme si ju vychovali.
- Treba prevychovávať rodičov. Mali by si viac všimáť detí, či im nechýbajú, hlavne v noci.

Kedy ste prišli do penziónu a kto tu zaviedol sväté omše a večeradlá?

- Prišla som sem v roku 1988. Keď prišla sloboda, požiadali sme o sv. omše. Čo by nie! Začínal tu Páter Kollár i P. Lichtner. P. Alojz založil večeradlá. Sväté omše slúžili mnohí kňazi: pán ThDr. Mečiar, pán dekan Bednár a viacerí kapláni. Keď nám pani vedúca povolila večeradlá s Pannou Máriou, boli sme veľmi šťastné. Ďakujeme všetkým, čo sa o nás tak starajú.

LÁSKA JE PLODOM, KTORÝ JE VŽDY NA MIESTE, KTORÝ JE KAŽDÉMU NA DOSAH RUKY, JE PRE KAŽDÉHO A NEMÁ HRANÍC

Za nezabudnuteľné chvíle rozhovoru ďakuje s láskou Anka G. Vavrová

Turnaj v malom futbale:

V utorok **1. mája 2001** sa na asfaltovom ihrisku gymnázia uskutočnil **4. ročník Veľkonočného turnaja v malom futbale**. Prvý raz zvíťazil piaristický tím. Zápasy sa hrali 2 x 12 minút.

Výsledky: PŠK – Bartolomej 2:1, Trosky – BPK 3:2, PŠK – Trosky 1:4, BPK – Bartolomej 5:4, Bartolomej – Trosky 2:6, BPK – PŠK 2:0.

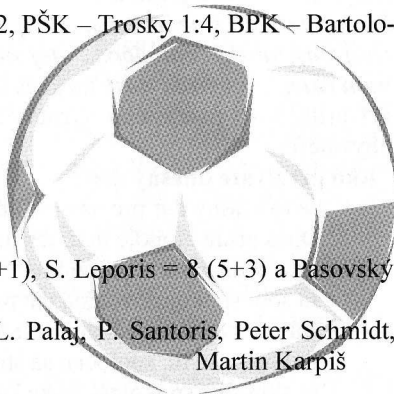
Poradie:

1. Trosky Scholae Piae = 9 bodov,
2. BPK Bojnice = 6 bodov,
3. PŠK Scholae Piae = 3 body,
4. Bartolomej = 0 bodov

Finále: Trosky Scholae Piae – BPK Bojnice 2:0.

Najlepší v kanadskom bodovaní: P. Santoris = 8 (7+1), S. Leporis = 8 (5+3) a Pasovský (BPK) = 8 (7+1).

Víťazný tím: M. Karpiš, O. Karpiš, S. Leporis, L. Palaj, P. Santoris, Peter Schmidt, J. Orlík a P. Varga.

2. cyklistická Cyrilo – Metodská púť mladých a duchom mladých.

Srdečne pozývame všetkých na 2. cyklistickú Cyrilo – Metodskú púť mladých a duchom mladých z Bánoviec nad Bebravou do Nitry.

Termín: 4 až 5. júla 2001.

1. Účastník:

- musí mať minimálne 14 rokov (inak iba v sprievode dospelé osoby).
- zapísaný a podpísaný na zozname cyklistov bude počas celej jazdy v pelotóne poistený.
- si donesie spacák, príp. batožinu na miesto pripojenia sa k pelotónu, odtiaľ všetko odvezie do Nitry zberný autobus.
- bude mať počas cesty pri sebe nepremokavý plášť alebo iný podob. odev.

2. **Zabezpečená je strava:** občerstvenie počas jazdy, jednoduchá večera, raňajky, obed (vhodné doniesť si misku a príbor).

3. **Lekár je zabezpečený** počas celej cesty v zbernom autobuse.

4. **Zúčastniť sa môžu aj nezapsaní záujemcovia.**

5. **Účastnícky poplatok je 30 Sk.-** za osobu nad 14 rokov, za ubytovanie.

6. **Vyžadujeme prísne dodržiavanie pokynov usporiadateľov,** ktorí budú viditeľne označení.

7. **Spoločný štart je o 15⁰⁰ pred poliklinikou v Bánovciach nad Bebravou.** Ktorí sa chcete zúčastniť tohto štartu treba prísť na miesto už o 14¹⁵.

8. **Ubytovanie je zabezpečené na gymnáziu sv. Cyrila a Metoda v Nitre.**

Ak Vás tento oznam zaujal, nahláste sa čo najskôr Petrovi Kohútovi sobotu po večernej sv. omši, najneskôr však do **27. júna 2001.**

Z materiálov Petra Kohúta pripravil Ing. Branislav Bullo

PO FARSKÝM MIKROSKOPOM

- Sv. omša v kaplnke Bojnického zámku bude 19.6. 2001.
- V nedeľu 13.5. 2001 spolu 153 detí zo ZŠ Energetikov, Novackého, S CH I., Rastislavova a Šaťarika bolo na prvom svätom prijímaní. Vďaka za prípravu patrí katechétkam: **Helenke Šimkovičovej, Alene Šimočkovej, Sr. Christiane, FDC a Anne Hesovej.**
- V nedeľu 27.5. 2001 spolu 179 tretiačov zo ZŠ Dobšinského, S CH II., S CH III., L. Ondrejova, Malonecpalská, Mariánska a žiaci 4.-9. ročníka z viacerých ZŠ prijalo po prvýkrát najvzácnejšieho hosťa - Pána Ježiša pri prvom svätom prijímaní. Vďaka za prípravu patrí katechétom: **Sr. Františke, FDC, Milanovi Púčíkovi, Marte Ščasnej, Helenke Šimkovičovej, Silvii Oboňovej, Sr. Daniele, FDC, pánu kaplánovi Marošovi Milovi a administrátorovi Ondrejovi Cebovi**
V mene všetkých detí ďakujeme pánu dekanovi Jánovi Bednárovi za tento dar.

Moje srdce pre Ježiša

Nech sú srdcia všetkých detí, ktoré tento rok po prvýkrát prijali Eucharistiu vždy pripravené znovu a znovu prijať Pána Ježiša.

Vyprosujú vaši kňazi, katechéti i redakcia časopisu Bartolomej

BARTOLOMEJ — časopis prievidskej farnosti s cirkevným schválením BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Prievidzi. Vychádza raz mesačne. Adresa: Redakcia Bartolomej, Mariánska 4, 971 01 Prievidza, t. č.: 0862/542 28 01. www.bartolomej.miesto.sk Teologický poradca: Mgr. Ján Bednár, dekan. Zodpovedná redaktorka a grafické spracovanie: Mária Melicherčíková, e - mail: mariamm@pobox.sk. Zástupca: Ing. B. Bullo. Redaktori: A. Gálová, J. Balážová, MUDr. V. Rumano-
vá, K. Bešinová, M. Melicherčíková ml. Foto: J. Bullo st. Náklady na tlač: cca 8,- Sk.
Tlač: PATRIA I., spol. s r. o. Prievidza. Tlač registrovaná Okresným úradom v Prievidzi pod č. MT 1/1994.
Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

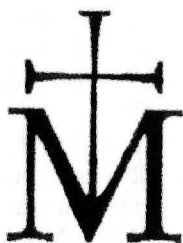
DIECÉZNE VEČERADLO MKH

banskobystrickej diecézy

23. júna 2001

Farský kostol sv. Bartolomeja

v *Prievidzi*

Program:

9⁰⁰ liturgia hodín - modlitba
dňa

9¹⁵ sv. ruženec radostný

10¹⁵ adorácia

11⁰⁰ sv. ruženec bolestný

12⁰⁰ obedňajšia prestávka

14⁰⁰ prednáška

14³⁰ diskusia, rozhovory

15³⁰ sv. ruženec slávnostný

16³⁰ koncelebrovaná sv. omša

17³⁰ sviečkový sprievod námes-
tím, požehnanie

Dôležité informácie účastníkom diecézneho večeradla:

- Účastníkom doporučujeme vziať so sebou knižôčky Večeradlo modlitby s Pannou Máriou, klaniame sa páňovi, spevník (JKS) a sviečku.
- Podrobný program Večeradla s modlitbou dňa obdržia všetci účastníci na mieste konania.
- Pre účastníkov zo vzdialenejších miest bude pripravené malé občerstvenie, preto prosíme záujemcov, aby sa nahlásili svoju účasť vopred, najneskoršie **do 18. júna 2001** na adresu: **Ján Málík, Malookružná 3/4, Prievidza 971 01.**
Tel. č.: 0862/543 22 83...